

Ο ΛΥΧΝΟΣ,

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ.

ΕΞΑΜΗΝΙΑ 2α.	✠	Φυλλάδια	12.
ΑΡΙΘ. 22ος.	✠	Τιμή όβολα	36.

Κεφαληνία 2 'Απριλίου 1861.

Ακούστε τί λέει σήμερα ο Λύχνος. (1)

Υποθέσετε, λέει, πώς οι Συνδρομητάδες μου, κάθε τόσο, έστέλνανε του Συντάκτημου 15 λεφτά, και του τὰ έστέλνανε με άνθρωπο δίκονετους, έπιταυτου πληρομένονε για νάν του τὰ πάη. Μά, όντις ήθελ' ήναι ή φοράτου για νά διάση τὰ φύλλα, νάν του εζέλονου' τον ίδιον άνθρωπο, και ό Συντάχτηςμου τότες νά λήη « Πέτετου νάληη αύριο, » και αύριο πάλε νά λήη « Πέτετου πώς δέν είμαι μέσα » και τέλος πάντων, άφου ήθελε κάμη τό θεληματάρη νάληη και νά ματάληη, άλλουνου νά στείλη τὰ φύλλατου, και άλλουνου όχι!... Μά τί ήθελε πείτε για τό Συντάκτημου; Πώς ήθελε τότε γράψετε στην ύπόληψήσας;

Και άν τὰ πράγματα ήναι αντίθετως αληθινά: άν ό Συντάχτης μου σās στέληη κάθε τόσο τὰ φύλλατου με άνθρωπο δίκονετου, που τον πληρώνει έπιταυτου για νά σās τὰ φέρη, και ή άφεντιά σας εις την πληρομήν τής Εξαμηνίας κάνετε τση δυσκολειές όπου είπαμε!...

Ό Συντάχτηςμου, δουλοσας ταπεινός και ύπόχρεος, άφου δουλέψη για την άφεντιάσας με τή σκέψητου, με τό κοντίλιτου, με την έπαγρύπνησήτου στον Τύπο, με την άποστολήμου στον έαυτόςας, κτλ... τὰ όβολα που σās ζητᾶ ειν εκείνα που θα πληρόσουν τον Τυπογράφο χωρις νά μείνη για τό Συντάχτημου παρα ή ευθύνη του νάν τ' άποσώνη άδὲ δικήσουνε, και ή ευχαρίστησήτου νά ελπίζη την ωφέλειάσας.

(1) Για κάποιους συνδρομητάδες.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.Σ.342Φ40039

Ὁ Συντάχτης μου δὲν παραπονιέται διόλου γιὰ κείνους τοὺς ἄλλους (1) ὅπου λένε ἅ πο τ ὁ μ ω ς πῶς δὲν θέλουνε νὰ πληρῶσουν· Εἰς ἐκείνους σέβεται κάτι τί παρρησιαστικῶ, τοὺς βγάνει τὴ σκούφιστου, κ' ἐξακολουθᾷ νὰ μὲ στέλνη ὅλο τὸ ἴδιο, σὰν καὶ νὰ πληρῶνανε.

(Μεταφρασμένο)

 Ἀθένας ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ εὐτυχῆς εἰς τὴν οἰκογένειάτου, ἂν τούτη σύγκαιται ἀπὸ μέλη ἀγαθὰ καὶ φιλόπονα. Ἡ οἰκογένειες εἶναι εὐτυχεῖς ὅταν ὁ πατέρας διευθύνῃ, δουλεύῃ, κερδίζῃ, καὶ προμυθεύῃ τὰ ἀναγκαῖα· ὅταν ἡ μάνα ἦναι καλὴ νοικοκυρά, κ' ἐπαγρυπνῇ νὰ ἐξοδεύονται καλὰ τὰ χρήματα, καὶ νὰ μὴ λείπῃ καθενὸς τὸ ἀναγκαῖον· ὅταν τὰ παιδιά ἦναι ὑπήκοα, καλῶν ἠθῶν, καὶ σπουδαῖα. Εἰς ἓνα λόγον, ἡ οἰκογένειες εἶναι εὐτυχεῖς ὅταν κάθετους μέλος, κάμνη τὸ χρέοςτου.

Τὸ ἴδιο συνεβαίνει καὶ σ' ἓνα χωρίον, σ' ἓνα προάστειον, σὲ μία χώρα, σ' ἓνα ἔθνος, σὲ μίαν κοινωνίαν ὅποιανδήποτε, μικρὴν ἢ μεγάλην. Ἄν ὡς κ' ἐκεῖ κάθε ἄνθρωπος ἦναι τίμιος, ἦναι φιλόπονος, καὶ φέρονται μὲ ὅλους καλὰ, τότες οἱ ἐγγάτοικοι ζοῦνε ἡσυχοί, ὅλα τὰ καλὰ τᾶχουνε ἄφθονα, καὶ καθένας ἡμπορεῖ νὰ ἦν' εὐτυχῆς. Γιὰ νὰ ἴμωρῃ λοιπὸν ὁ καθένας νὰ ἦν' εὐτυχῆς, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ποῖα εἶναι τὰ χρέητου, καὶ ἀφοῦ τὰ γνωρίσῃ νὰν τὰ ἐχτέλῃ.

Ὁ ἄνθρωπος ζεῖ ἀπὸ τὴν γῆν ἄλλ' ἢ γῆ, καὶ ὅλα τὰ εἰς αὐτὴν, εἶναι πλάσματα τοῦ Θεοῦ. Ἐν πρώτοις λοιπὸν εἶναι χρειάζόμενον νὰ γνωρίζῃ ὁ ἄνθρωπος ὅποια τὰ χρέητου πρὸς τὸν Θεόν. Τὰ χρέη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν εἶναι ἡ ἐχτέλεση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Μόλις τὸ παιδὶ γεννηθῇ ἀπαρθενίζει εἰς τοὺς γονεῖς του· οἱ ὅποιοι τὸ θρέφουν καὶ τὸ ἀνατρέφουν ὅπως καλῆτερα δύνουνται. Τὸ παιδὶ ὄθεν, μόλις ἀρχίσῃ ν' ἀνανογέται, πρέπει νὰ αἰσθανθῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὰ χρέητου πρὸς τοὺς γονεῖςτου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(1) Κεκολλητοὺς Συνδρομητὰς του

ΕΠΙΜΟΝΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΕΠΙΜΟΝΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΥΠΟΧΡΩΤΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Ἀξένει τὸ παιδί, καὶ γένηται ἀρετὰ μεγάλο γιὰ νὰ ἴμωρη νὰ σταλθῆ στὸ σχολεῖον ; Ἐκεῖ πάλε βάνει ἀπάνουτου νέες ὑποχρέωσεις μὲ τοὺς διδασκάλουςτου, οἱ ὁποῖοι κοπιᾶζουνε γιὰ νὰν τὸ φωτίσουνε.

Βγαίνει ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ ἴμπαίνει στὸν κόσμω, διὰ νὰ μετέλθῃ μίαν ἐπιστήμην ἢ μίαν τέχνην ὠφέλημην στοὺς ἄλλους καὶ εἶν ἑαυτόντου ; Ὅσω περισσότερον εἶναι τίμιος καὶ ἄξιος εἰς τὸ ἔργον του, τόσοὺς περισσότερους συχναστὰς θέλει ἔχει, τόσο περισσότερο θέλει κερδίζει. Κανεῖς δὲν θέλει ἔχει δικαίωμα ἀπάνου στὰ κέρδη ποὺ μὲ τοὺς κόπουςτου ἀπολαμβάνει, ἐπειδὴ οἱ Νόμοι, θεῖοι καὶ ἀνθρώπινοι ἀποφασίσανε ὅτι τὰ κόπιατου νὰ μὴν ἀπαρθενίζουσι παρὰ εἰς αὐτόν, καὶ ὅποιος τολμήσῃ νὰν τοῦ τὰ πάρῃ παιδεύεται καὶ σὲ τούτην τῇ ζωῇ καὶ στὴν ἄλλην καὶ περισσότερο ἀκόμῃ παιδεύεται ὅποιος ἤθελε τολμήσῃ νὰν τότε βλάψῃ στὸ ὑποκείμενὸ του ἐπειδὴ,

« Ἐνὰς τίμιος καὶ ὠφέλημος ἄνθρωπος, εἶναι τὸ καλλήτερο χάρισμα ποὺ ὁ Θεὸς ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ σὲ μίαν κοινωνία. »

Ρορε.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ γένηται ἄξιος διὰ τὴν βοήθειαν τῶν ἄλλων καὶ πρέπει νὰ ἦναι ἔτοιμος νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους, ὅταν ἄξιοι βοηθείας.

Εἶναι λοιπὸν χρειαζόμενον, κάθε ἄνθρωπος νὰ γνωρίζῃ τὰ χρέη του πρὸς τοὺς ἐπίλοιπους τῆς κοινωνίας, διὰ νὰ ἠμποροῦν ὅλοι νὰ ἦν εὐτυχεῖς.

(Μεταφρασμένο)

Κύριος Ηυς, σοβαρὸς συγγραφεὺς, καὶ παλῆος ἱεραπόστολος εἰς τὴν Κίνα, εἰς τὸ σύγγραμμάτου, Ἡ Κινέζικῃ Αὐτοκρατορία, σύγγραμμα ἐστεμμένον ἀπὸ τὴν γαλικὴν Ἀκαδημίαν, Τίτλος 2ος. σελ. 361, ἀναφέρει τὸ ἀκόλουθον ἀνέγδοτο.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

« Μία βραδιά ποῦ ὁ ὀδηγός μας ἐδιηγείτο τὲς χάρες τοῦ
 » γαϊδάρουτου, — Ὁ γαϊδαροῦτος, τοῦπαμ' ἐμεῖς, . . . τὸν ἐβάρεθ-
 » καμε. Ἐως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιουίμας δὲ μᾶς ἄφησε νὰ
 » κλείσωμε μάτι. — Γιατὶ νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆτε προτῆτερα, εἶπεν
 » ἐκεῖνος, ἐγὼ ἤθελε τότε κάμω νὰ μὴ γκαρίζη. — Ἐμεῖς ἐπή-
 » ραμε τὴν ἀπόκρισήτου γιὰ μίαν ἀστυότητα. Μὰ τὴ νυχτιᾶ
 » ἐκεῖνη, ἐκυμηθήκαμε ἥσυχοι· ἐχορτάσαμε ὕπνο. — Ἐγκάριζε
 » ἀπόψε ὁ γαῖδαρος, ἀφεντάδες; — Μᾶς ἐφώναξε τὴν αὐγὴ ὁ
 » γαῖδουρολάτης μῶλις μᾶς εἶδε. — Δὲν ἠξέροουμε, τοῦπαμ' ἐμεῖς,
 » δὲν τὸν ἀκούσαμε. — Αἴ! ἴδεν ἐγκάριζε ὀλότελα, λέει κείνος.
 » Ἐπῆρα ἴγὼ τὰ μέτραμου ἐψὲς τὸ βράδι πρὶν πάω νὰ πέσω . . .
 » Θὰ ἐπαρτηρήσετε, λέει, ποῦ ὄντις ἕνας γαῖδαρος βάνεται νὰ
 » γκαρίζη, συκόνει ἐνταυτῶ τὴν ὄρατου, καὶ τὴ βαστάει τεντο-
 » μένη ὀριζοντίως ὅσο βαστάει τὸ γκαρίσμα. Πολύ καλὰ, θέλετε
 » νὰ μὴν τὸν ἀφήσετε νὰ γκαρίζη; δέσετέτου στὴν ὄρα μίαν πέ-
 » τρα, μίαν πέτρα ἀρκετὰ βαρῶν, γιὰ νὰ μὴ ἴμορῃ νὰ συκώση
 » τὴν ὄρατου ὄντις τοῦ χρειαστῆ νὰ γκαρίζη. — Ἐμεῖς ἐκυττάξα-
 » με τὸν ὀδηγός μας σὰ γιὰ νὰ εἰδοῦμε μὴν ἤθελε νὰ γελάση μ'
 » ἐμᾶς. — Κοπιᾶστε λέει, νὰ εἰδήτε· καὶ μᾶς ἐπῆρε, καὶ μᾶς
 » ἤφερε στὴν αὐλή, ὅπου εἶδαμε πραγματικῶς τὸ φτωχὸν τὸ γαῖ-
 » δαρο μὲ μίαν χοντρὴ πέτρα ποῦ τόκρεμότου' ἀκόμη ἀπὸ τὴν
 » ὄρα, καὶ ποῦ ὀφθαλμοφανῶς τὸν ἐβάστα μαρραμένονε καὶ ταπει-
 » νομένονε, μὲ τὰ μάτια στηλομένα στὴ γῆ, καὶ μὲ τ' αὐτιά
 » δίπλα. — Ἡ θεωρίατου μᾶς ἔκαμε ψυχοπόνεση, κ' ἐπαρακαλέ-
 » σαμε τὸ γαῖδουρολάτη νὰν τοῦ λύση τὴν πέτρα. — Μῶλις ὁ
 » καῖμένος ὁ γαῖδαρος αἰσθάνθηκε τὸ μουσικότου παράρτημα ἐλεύθε-
 » ρο, ἀσύκοσ' εὐθύς τὸ κεφάλι, καὶ ἀκολούθως τ' αὐτιά, κ' ἐπειτα
 » ἐξέντοσε τὴν ὄρατου, κ' ἐβάλθηκε νὰ γκαρίζη μ' ἕναν θανμασί-
 » ον ἐνθουσιασμόν. »

Τώρα, κυττάξετε τί δυστύχημα, τὸ γιαιτρικὸ νὰ ἴβρεθῆ, κί ὁ
 Λομπάρδος νᾶν κουτσουνόρης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΔΙΚΑΙΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗΣ ΕΓΔΙΚΗΣΗ.

Τέσσαροι φίλοι παπάδες είχανε νὰ φάνε ἕνα ὡμορφο ψάρι ὅταν οἱ τρεῖς ἐσυνομόσαν ἀναμεσότους νὰ μὴν ἀφήσουν τὸν τέταρτόνε νὰ φάη. Ἡ συνομοσία ἐγενότουνε γιὰ νὰ γελάσουνε, σὰ φίλοι μὲ φίλο· ἀλλ' ὁ καιμένος ἐκεῖνος ἔμενε δίχως γιόμα!

Κ' ἕνας παπὰς νὰ μείνη δίχως γιόμα...

Ἄ! τούτη δὰ δὲν ἀκούστηκε ἀκόμα!

Ἔτσι, ὅταν τὸ ψάρι τὸ φέρανε στὴν Ταύλα, ὁ πρῶτος, συνομότης ἀπλωσε λέγοντας « Ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ. » Καὶ, σὰν τὸ ῥητὸ τοῦτο νὰν τὸν ἐξουσιοδοτοῦσε νὰ πάρη τὸ κεφάλι, τὸκοψε καὶ τὸ πῆρε, μ' ἕνα καλὸ κομματί ἀπὸ τὴ ράχη. « Ἐκ κοιλίας μητρόσμου ἀγαπησάσε » ξεφωνίζει ὁ δεῦτερος, καὶ πέρνει ὅλην τὴν κοιλιά τοῦ ψαριοῦ καὶ τήνε βάνει ὀμπρόςτου. Ὁ τρίτος, ὡς κ' ἐκεῖνος μ' ἕνα τρίτο ῥητὸ ποῦ ἀναφερότουνε στὴν ὁρὰ, ἐπῆρε τὴν ὁρὰ τοῦ ψαριοῦ, καὶ δὲν ἔμεινε στὴν ἀπλάδευα παρὶ τὸ ζουμί!...

Μὰ τὸ ζουμί ἦτανε καυτὸ, καὶ πολὺ, κ' ὁ παπάσμας, ὁ τέταρτος, βλέποντας τὴν ἀδικία τοῦ τοῦ ἐγενότουνε, ἀρπάζει θυμομένος τὴν ἀπλάδευα, τὴ συκόνει φυλὰ, « Καὶ εἶδε, λέει, ὁ Θεὸς τὴν ἀδικίαν, καὶ ἔρριψε τὴν πυρ, καὶ κατέκαυσεν αὐτοὺς! » Ὁ τρεῖς συνομότες ἐχρειάστηκε νὰ πάνε ν' ἀλλάζουνε, κ' ὁ παπάσμας ἔμεινε Κύριος τοῦ ψαριοῦ ὅλου.

Μὰς γράφουνε ἀπὸ Ζάκυθο, καὶ μὰς βεβαιόουνε ὅτι, ὁ Κύριος Λομπάρδος ἐπαραιτήθηκε ἀπὸ τὴ Σαράγια. Ἐμεῖς τὸ δέχουμάσθαι τὸ πρῶτο τοῦτο, καὶ τοῦ βασοῦμε λογαριασμό. Ὁ Κύριος Λομπάρδος ἤμπορεῖ νὰ βασισθῇ ἀπάνου στοὺς λόγους ὅτι, ἀφοῦ παραιτηθῇ καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο τοῦ τοῦ ἐζητήσαμε στὸς Λυχνιέσμας, ἀριθ. 14, σελ. 107, θέλει θεωρηθῶμε τελείως τότε ἰκανοποιημένοι, καὶ θέλει ἡ κεφαλαία

ΕΠΙΧΡΩΜΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ**

Ἄν ὅμως Ὁ Κύριος Λομπάρδος μὲ τὸ κάμομάτου τὸ σημερινὸ ἔννοῃ νὰ κάμη μίαν ἀπλὴ χύσι, ρίχνοντας δηλαδὴ ἓνα μέρος, γιὰ νὰ ἔμπορέσῃ νὰ βαστάξῃ τὰ ἐπίλοιπα, τὸν εἰδοποιουῦμε ὡς ἀπὸ τώρα πῶς ἡ προσπάθειός του δὲν θὰν τὸν ὠφελήσουν πολὺ. Ὁ Κύριος Λομπάρδος πρέπει νὰ εὐχαριστηθῇ εἰς τὰ κέρδη τοῦ ἡ προδοτικῆτος πορεία τοῦ ἔδωσεν ἕως τώρα, καὶ φθάνειτου.

(Ἀπὸ τὸν Ὁυάλτερ Σκόττ.)

Ἦτανε μιά φορά μιά συντροφιά φίλωνε τοῦ ἔμαζονόντανε κάθε βράδι σ' ἔνατους κατόι κ' ἐπερνούσανε τῆ βραδιάτους. Ἐκεῖ ἐπίνανε, ἐδιαβάζανε τὴν ἐφημερίδα, ἐκαπνίζανε, κ' ἐσυνομιλοῦσανε. Ἦτανε ὅμως τόσο ταχτικά συστημένη ἡ συντροφιά τούτη, τοῦ κάθε φορά ἔπρεπε νάχουνε καὶ τὸν Πρόεδρότους, καὶ ἡ Προεδρία ἐπήγεγε γύρου-γύρου σὲ ὅλους τῆς συντροφιάς, κ' ἐπροέδρεβε καθένας τῆ βραδιάτου.

Ἐσυνέβηκε μιά φορά τοῦ ὁ Πρόεδρος ἐκείνης τῆς βραδιάς ἦταν ἄρρωστος, μὰ πολὺ ἄρρωστος· καὶ οἱ σύντροφοῖτου, γιὰ σέβας γιὰ τὸ σύντροφο τοῦ ἔπρεπε νὰν τοὺς προεδρέψῃ, ἀλλὰ ἐκυνδίνευσ, καὶ δὲν ἦταν ἀκόμη ἴποθαμένος, ἀφήσανε τὴν καθίχλατου ἄδεια, κὶ ἀποφανίσανε, γιὰ κείνην τῆ βραδιά, νὰν τὴν περάσουνε ἀπρο-ἔδρευτοι. Ἡ βραδιά ἐκείνη ἦτανε μιά βραδιά λύπης γιὰ τῆ συντροφιά ὅλη. Ἡ σιωπὴ ἐβασίλευε περσσότερο ἀπὸ ποτὲ μεταξύτους, καὶ καθένας ἐδοκίμαζε τὸ κρασίτου συγκινημένος, ἐκάπνιζε σκεπτικὸς, καὶ κάπου-κάπου ἐκουνούσανε μὲ συντριβὴ τὸ κεφάλιτους, σκεπτόμενοι βέβαια εἰς τὸ ἄστατον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὅταν ἀνοίγ' ἡ πόρτα καὶ ἔμπαίνει ὁ φίλοςτους! . . . Ὀηλικομένος μέσα σ' ἓνα σεντόνι . . . μὲ τῆ σκούφιατου τσῆ νυχτὸς ἴσια μὲ τὰ φριδιά . . . μὲ τὴν ὄψη χαμένη . . . μὲ τὸ βλέμμα σθυμένο . . . ἐμπῆκε βουδὸς κ' ἐκάθισε στῆν καθίχλατου! Οἱ παρευρισκόμενοι φίλοι ἐμείνανε κ' ἐκείνοι βουδὸι, σαστισμένοι, καὶ ἀβέ-

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ύπαιοι ἂν πραγματικῶς ἤχανε ὀμπρόστους τὸ φίλους, ἢ τὸ φάντασμάτου! Μία κοῦπα μὲ κρασί εὐρέθηκε νᾶναι ὀμπρὸς στοῖ φάντασμα, καὶ τὸ φάντασμα ἄπλοσε καὶ τὴν 'πῆρε'. . . . ἔπιε ἔδωσε μιὰ ματιὰ τριγύρου στοὺς φίλους, κ' ἀκολουθώντας πάντα βουβό, ἐσυκόθηκε κ' ἔφυγε! . . .

Τῆταν' τοῦτο; . . . Ἐρωτηθήκανε τότες οἱ συνεταῖροι. Ἦταν' ἐκεῖνος; ἢ δὲν ἦταν ἐκεῖνος; καὶ κανεῖς δὲν ἐμπόρησε ν' ἀποφασίσῃ! . . . Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐβγήκ' εὐθύς κ' ἐπῆε στοῖ σπῆτι τοῦ ἀρρώστου νὰ βρωτήσῃ γι' αὐτόνε. Ἐμπῆκε κατευθείαν σὴν κάμαράτου, κ' ἔμειν' ἐχστατικὸς βλέποντας τὸ φίλο θηλικομένονε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἴδιο σεντόνι, μ' ἐκείνην τὴν ἴδια σκούφια, μὲ τὴν ἴδιαν ὄψη, καὶ ξαπλομένον' ἀπάνου στοῖ κρεβάτιτου. Μία γριά τρομασμένη ἔστεκε ἀπάνουθέτου, καὶ, . . . « πεθαμένος, τοῦ λέει, πεθαμένος! » . . .

Ὅντες ὁ σύντροφος ἐγύρισε στοῖ κατόι, καὶ τοὺς εἶπε πῶς εἶδε τὸ φίλους πεθαμένονε, ἢ συντροφιά ἐταράχθηκε! . . . Τί νὰ κάμωμε, λέει, τώρα; Ἄν τὸ 'ποῦμε, ἄλλοι τὸ πιστεύουνε, καὶ θὰ ἰδοῦν' πῶς ὁ φίλοςμας ἐθρικόλακίασε; ἄλλοι δὲν τὸ πιστεύουνε καὶ θὰ μᾶς πάρουνε γιὰ ζουρλοὺς! . . . Σιωπῆ, λοιπόν. . . . Τὸ πρᾶγμα τοῦτο τὸ ἀποψινὸ νὰ μείνη ἀνάμεσόμας, γιὰ νὰ μὴν ἀτιμάσωμε τὸ φίλομας καὶ τὸν ἑαυτόμας.

Δέκα μῆνες ἔπειτα, μιὰ γριά ἔπεσε τοῦ θανάτου καὶ, κατὰ τύχη, ὁ γιατρός ὀποῦ τὴν ἐπισκεφτότουνε ἦταν' ἕνας τῆς ἐταιρίας; (ἐπειδὴ οἱ συχνασταὶ τοῦ κατογιοῦ δὲν ἦτανε διόλου ἄνθρωποι τοῦ ὄχλου). Πεθένω, λέει, γιατρέμου, καὶ πεθένω μ' ἕνα βάρος εἰς τὴ συνειδήση. Ἴσως, ποιὸς ἤξερει! μὰ ἴσως, ἕνας ἄνθρωπος νὰ 'πέθανε ἐξαιτίαςμου!

Νὰ σοῦ στειλῶ πνευματικὸ. Τὴν ἀντίσκοψε ὁ γιατρός.

Ὅχι. Ὁ πνευματικὸς θὰ μοῦ γυρέψῃ παράδες, κ' ἐγὼ παράδες δὲν ἔχω μὰ ξεμολογήμαί σ' ἐσέ. — Εἶν' τώρα δέκα μῆνες ὀποῦ μ' ἐθάλανε σ' ἕνα σπῆτι νὰ φυλάω ἕναν ἄρρωστο ποῦ ἀπὸ φορὰν τὴ φορὰν τρέκοτόνε κ' ἔκανε πρᾶγματα βουρλιόμενα. Μοῦ εἰσήσε

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

σανε να μην τον αφήσω μήτε μία στιγμή μοναχόνετου, κ' έτσι
έκανα κηλές· μα, μία βραδιά μόχρειάστηκε να πάω για μία
στιγμή στην άλλη κάμαρα, και όντες έγύρισα όπίσω εύρηκα τὸ
κρεβάτι άδειανό!... Τάχασα! Δέν ήξερα τι να κάμω! Τὸν έγύ-
ρευα μέσα στα σεντόνια... άπουκάτου από τὸ κρεβάτι... ό-
λουθε... Δέν τὸν εύρισα πούπετα, και εἶμουν' άπελπισμένη,
όντες άνοιξε ή πόρτα, κ' έμπήκε... ό άρρώστος!... θηλικο-
μένος μέσα σ' ένα σεντόνι πού εἶχε πάρει μαζύτου... Άνοιξαν τὰ
κούκκαλάμου!... Από τότες δέν έλαβα πουλιό προκοπή... μα ό άρ-
ρώστος έπεσε στο κρεβάτι κ' έσθύστηκε!... έξαιτίαςμου ίσως!...
Εκείνην τή στιγμή έμπήκε κ' έναστου φίλος και μ' έρώτησε
πὼς περνάει. Πὼς περνάει!... Πεθαμένος! τού λέω, πε-
θαμένος!

Ό γιατρός έσεχότουνε κί άκουε προσεχτικὸς τί διήγηση εκεί-
νη, ή όποία ένταυτῶ ήτανε και ή λύση τής ακατάληπτης εκείνης
σκηνής όπού εκπλήξε τή συντροφιά όλη. «Πόσα! έλεγε με τὸ νου-
του, πόσα ακατάληπτα τέτοια ήθελε λάβουν' τή λύσητους, αν
όλα ήχανε τή γριάτους!...»

Επειδὴ κάποιος από τούς φίλουςμου έπόθηκε προσβαλμένος
από τήν Διαολαποθήκην άριθ. 31, και, ως άκούω, τάχει μ' έμέ, δηλο-
ποιῶ ότι, εἰς τὸν άριθμὸν εκείνον δέν έχω οὔτε μία συλλαβή'δικήμου.

—ο—

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α.

Οί άνθρωποι είναι σαν τὰ τραπεζοχάρτια, πού φαίνονται σχεδόν
παρόμοια όλα, μα ένα λέει 5 και άλλο 100. Ας προσέχωμαι λοιπόν
να μην παρεξηγούμε τήν πολυθρύλλητην ισότητα τών ανθρώπων.

‘Ο Υπεύθυνος Έγδότης ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΟΦΙΛΙΑΣ »

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ